

gesteld had, zou hij kolen vuurs op zijn hoofd verzameld hebben. En misschien zou Piet dan daardoor tot beter inzicht gekomen zijn.

Mietje bleef nog eenigen tijd en hielp haar broër zoeken, maar hoe ijverig beiden zochten, het kwartje werd niet gevonden, en met een hangend hoofd ging Piet naar huis, gevolgd door zijn zusje.

Den volgenden dag wisten al de schooljongens wat er in het plantsoen gebeurd was. Toen Piet op het plein kwam voor de school, stonden de jongens allen in groepjes bij elkander, keken en wezen naar hem, en toen hij hen naderde, ontweken zij hem. Zij wilden niet met hem spelen, gaven hem allerlei namen, slipten hem uit en riepen: »Piet is een jongen, die zijn woord niet houdt.»

Ik weet niet wat er verder met hem gebeurd is. Het schijnt mij echter toe dat het hem op zijn verderen levensweg niet goed kan gegaan zijn. Immers, hij had het vertrouwen verloren. Er was op zijn woord geen staat te maken, en wie wil met iemand omgaan, die wel belooft maar niet volbrengt wat hij belooft? Beloven en doen is twee. Voordat men iets belooft, moet men eerst berekenen, of men zijn woord kan houden, en als dit kan, houd het dan, al zou het u ook in den eersten tijd schade berokkenen. Later zult gij er toch voordeel van hebben, al was het dan ook dit: dat de menschen u hun vertrouwen schonken. En dan kan het u niet kwalijk gaan, even als zoo menigeen, die vertrouwende op Gods belofte, blijmoedig zijn weg bewandelt.

DE KETEL EN DE POES.

Een koper keteltje met water

Stond midden op een heet komfoor,
Omringd van schoteltjes en kopjes,
Van suikerpot en eierdopjes,
En met een trempot dicht er voor.
't Blonk alles door de lamp beschenen,
Die naast het groote theeblad stond;
Ook lag op tafel daar om henen
Nog veel voor meen'gen lekk'ren mond.

Het water raakte ras aan 't koken,
Te bobbelen met sterk geluid;
En weldra zag men golfjes komen,
Die, voortgeduwd door 't krachtig stoomen,
Naar buiten drongen door de tuit.
Zij vormden wonderlijke kringen
En stegen altijd hooger voort:
De ketel ving nu aan te zingen,
Zooals het bij den arbeid hoort.

Dit zingen maakte 't poesje wakker,
Dat dicht daarbij te dutten zat;
Zij keek eens op, maar draaide spoedig
Zich anders om en werd mismoedig,
Daar zij aan 't zingen hekel had.
De ketel liet de poes maar draaien,
Zoo veel zij wou, daar 't hem niet deert;
Zong door en zou gewis gaan kraaien,
Als hij het kraaien had geleerd.

Hierover werd ons poesje nijdig.

— Wie wordt er dan ook graag gesard! —
Eerst trachtte een deun zij nog te spinnen,
Maar telkens als zij wou beginnen,
Dan zong de ketel eens zoo hard.
Van kwaadheid raakte poes aan 't beven
En zei: »Als hij steeds zingen wil,
Dan zal ik hem een oorvijs geven,
Die raak is; dan zwijgt hij wel stil!»

Toch hield de ketel aan met zingen,
Nu eens sopraan en dan weer bas;
Steeds luider liet zijn zang hij hooren;
Men kon het zien aan poesjes ooren,
Hoe lastig die muziek haar was.
»Neen,» — zei ze, »'k duld het nu niet langer!
Zoo'n stoommuziek houdt niemand uit.
Ik zal dien koop'ren ketelzanger
Eens straffen voor zijn naar geluid.»

Wip! springt zij van haar stoel op tafel,
En geeft vol woede met haar poot
Een tik op den gevulden ketel,
Die nu van uit zijn hoogen zetel
Een straal heet water op haar spoot.
Van pijn ving poes aan te miauwen,
Vloog driftig op den zanger aan,
Omvatte hem met bei haar klauwen,
Begoen hem op zijn buik te slaan.

Maar deze wraak, zoo onbezonnen,
 Bekwam ons poesjen, o zoo slecht!
 De ketel rolde, en 't kokend water
 Kwam dwars heen, met een groot geklater,
 Op 't ruige lijf van poes terecht.
 De tafel zwom; de kopjes braken,
 — Waarvan de scherven raakten zoek —

Poes moest zich uit de voeten maken,
 En vluchtte kermend in een hoek.

Wie nijdig is op and'rer gaven,
 Zijn drift den vrijen teugel liet,
 Berokkent, eer hij 't denkt, zich zelven
 Veel pijn, veel nadeel en verdriet.

HET BEZOEK BIJ TANTE.

EENE VERTELLING.

I.

Het huis van den heer Wulp stond aan den straatweg tusschen twee dorpen. 't Was een mooi huis, met een grooten tuin er achter, vol boomen en fraaie bloemen. Ieder die dit huis en den grooten tuin zag, zei bij zich zelven: »mijnheer Wulp is zeker een rijk man.» Nu, daarin had men ook geen ongelijk. De heer Wulp was naar Indië geweest, had daar veel geld verdiend, en toen hij terugkwam was hij getrouwd, had dit mooie huis laten bouwen en leefde er stil-

XII.

letjes met zijne vrouw en hunne beide zonen Wim en Frits.

Op zekeren morgen, nog zeer vroeg, klopte Dientje de meid aan de deur van de slaapkamer van mijnheer en mevrouw. Er was een telegram gekomen, dat dadelijk moest ontvangen worden. Mijnheer stond haastig op, opende het telegram en las nu, dat zijn vader, die in een naburige stad woonde, plotseling ongesteld was geworden en zeer begeerde zijn zoon en diens vrouw nog voor zijn dood te zien.

't Spreekt van zelf, dat de heer Wulp, die zijn ouden vader zeer lief had, terstond maatregelen nam, om aan het verzoek te voldoen. Maar veel tijd was er niet over. De spoortrein, die bij het dorp stil hield, om passagiers mee te nemen, vertrok over twintig minuten, zoodat mijnheer en mevrouw zich in allerijl moesten aankleeden en zich naar het station spoeden, wilden zij van den trein gebruik maken. Gelukkig troffen zij het, dat zij aan het station kwamen, toen de trein er nog stond en eenige oogenblikken later reed de trein met hen weg.

Maar door al dien haast was het hun onmogelijk geworden de noodige beschikkingen te nemen voor de goede orde in hun huis onderwijl zij afwezig waren. Wel hadden zij Dientje opgedragen te zorgen, dat het middagmaal tegen vijf ure 's namiddags klaar moest wezen, daar zij hoopten tegen dien tijd terug te zijn. In geval echter zij voor dien tijd niet zouden terugkomen, zouden zij een telegram sturen.

36